

Направи тя своята вкусна закусчица, па се наведи край брѣга да си пийне бистра, студена водица

Но що да види? — О, чудо голѣмо! Ето на, въ водата друга една шарена котка, облизва се, мърка и подъ мустакъ се смѣе. . . .

— Ахъ, ти дяволице! Кому се ти тѣй насмивашъ? На мене ли? Чакай, азъ хей сега ще ти дамъ да разберешъ! Лицето ще ти наплискамъ, очитѣ ще ти издраскамъ . . . Цапъ! Плѣсъ! . . .

Мара удря съ кракъ другата котка по лицето. Крачето изплиска вода, която измокри марината главица. . . А водната дяволица все още тамъ. . .

„Ахъ, ти котко пѣстролика,

Ти си моята прилика!

— Ела, дружке, мирно да живѣемъ;

Ела, сестро, пѣснички да пѣемъ!“ . . .

Калинка-Малинка.

Сѣмѣйството на змията.

Въ едно глухо мѣсто на гората, гдѣто били израсли бурени и трѣви между храсталака, змията избрала едно мѣсто подъ припека на слънчевитѣ лъчи и тамъ си устроила свое жилище.